

NASTASIA MANIU

BILET DE INTRARE IN PARADIS

- Poeme după dictare -

SEMĂNĂTORUL
Editura online – septembrie 2008

SUMAR

Această strălucitoare coroană de spini (O mărturisire de credință)	3
POEME ÎNĂLȚATE LA CER (Bilet de intrare în Paradis)	4
Cartea scrisă de Tine, Doamne (Prolog)	5
Bilet de intrare în Paradis (Poem după dictare)	6
Cuvinte gravide de dragostea Ta (Scrisoare de dragoste către Dumnezeu)	7
Rugăciune pentru neamul meu	8
Păsările Duhului	10
Vorbesc cu Tine, Doamne, de când mă știu	12
Sufletul meu a scris un poem pe care l-a citit Dumnezeu	13
Mulțumesc, Iisuse, că ești	14
Scrisoare către iubitul de taină	15
Prin moarte învățând nemurirea	16
Poem înălțat la Cer (dintr-o singură frază, fără fisură și fără cusătură)	17
Dumnezeu se face punte, se face curcubeu	18
Încă mai am de îndurat câteva sfârșituri	19
Piramidele albastre	20
Îngerul dinlăuntrul sinelui	21
CU IISUS ÎN MINE RĂSTIGNIT	22
Iartă-mă că iar Te-am trădat	23
În mine locuiesc un înger și un drac	24
Între iad și rai	25
De ce?	26
Rugăciune	27
Cu Iisus în mine răstignit	28
Căință	29
Suflete-al meu, trezește-te! (Adu-ți aminte nașterea ta din Cer)	30
O herghelie de gânduri neîmblânzite	31
Cine sunt eu, fratele meu nevăzut?	32
Poem de doliu	33
O podidiră cuvintele	34
Se îmbracă în tine (Elegie la moartea bunicii Victoria)	35
Lumea duhului meu (Experiențe ale ascezei)	36

FIARA ȘI ICOANA SA	37
Fiara și icoana sa	38
Apocalipsa dinlăuntrul sineului	40
Invazia	41
Tablou dintr-o viață neterminată	42
Nimeni niciodată	43
Ce zi răutăcioasă!	44
Înger fardat	45
Întrebare	46
Nimicul gravid	47
Vorbe	48
Mulțumesc că mă minți	50
Poem cu ștreangul de gât	51
Poem hipnotic	52
Ah, cuvinte mâncate de molii!	53
CUVINTE COBORÂTE DIN CER sau INTRAREA ÎN CARTEA CEA VIE	54
Redă-mă Ție, Doamne !	55
Intrarea în Cartea cea Vie (Ruperea peceților)	56
DĂ-MI, DOAMNE; IARĂȘI HARUL POEZIEI! <i>Lui Arghezi</i>	57
Cuvinte coborâte din Cer	58
Sărutul învierii dăruit de Iisus	59
Întrebare către Cel din Cuvânt	60
Numai Dumnezeu	61
În timp ce locuiești chiar în inima mea	62
Dragostea mea căzută din Cer	63
Imponderabil	64
Catedrala	65
Dumnezeu e bun ca pâinea caldă	66
Un înger a strigat înlăuntrul meu	67
Stăteam în inima Ta	68

ACEASTĂ STRĂLUCITOARE COROANĂ DE SPINI (O mărturisire de credință)

De unde vine scrisul meu ? Iată o întrebare care cred că s-a născut în mine odată cu scrisul. Și iată o întrebare care naște alte întrebări: Când s-a născut scrisul în mine? Cine l-a născut și de ce? Cui folosește? Pentru cine scriu? Și, la urma urmei, ce este scrisul ? Câte întrebări, Doamne, și câte tăceri în loc de răspuns! Întrebări care, recunosc, m-au frecventat de nenumărate ori și tot de atâtea ori le-am alungat ca pe niște oaspeți nepoftiți, chit că pe aceia nu-i alungăm niciodată noi, cei cu educație creștină, doar dacă nu cumva sunt hoți deghizați în oaspeți. Nu de puține ori am avut sentimentul că scrisul e un fel de hoț care calcă tipul, îmi intră un suflet, mi-l răpește și mi-l împarte celorlalți. Iar ceilalți pot să-l primească sau nu. Pot să se bucure sau nu. Pot să-l hulească, să-l rănească, să-l răstignească, dar nu pot să-l ucidă definitiv, căci el va învia de fiecare dată mai puternic și mai strălucitor. Cred asta cu toată convingerea mea, altfel n-aș fi scris niciodată niciun rând. Cred asta pentru că acum știu de unde vine scrisul meu și unde se duce. Vine de la Dumnezeu și se întoarce la Dumnezeu. Scrisul autentic este coborâtor din Logos și nu mă jenez să spun asta, pentru că știu. El vine din Cuvântul cel Viu. Toți am primit darul Cuvântului, numai că unii i-au întors spatele. L-au batjocorit. Și vai de cei ce L-au respins, deoarece nimic nu există în afara Lui. Și chiar dacă toate ar pieri, El va rămâne, după cum Însuși a spus: "Cerul și pământul vor trece, dar Cuvântul Meu va rămâne în veac". De aceea, cei ce suntem în El, după cum El este în noi, suntem nemuritori. Doamne, simt nemurirea Ta în mine atât de strălucitoare, încât nici un spin pe fruntea mea, care este a Ta, nici un cui în mâinile și tălpile mele, care sunt ale Tale, nici un cuvânt rău, care vine de la cel rău, nu mă mai doare, pentru că Tu mi-ai luat durerea și mi-ai purtat-o.

Și iată cum toate întrebările care mă vizitau și pe care de atâtea ori le-am alungat, fără să le dau măcar o bucată de răspuns cu care să-și potolească foamea, au primit acum răspunsul întreg, prin Tine.

Firesc ar fi ca eu să-Ți promit că n-am să mă mai împotrivesc, când cei pentru care scriu mă răstignesc, și n-am să mai refuz această strălucitoare coroană de spini care este scrisul pe care Tu mi l-ai dat, cuvintele mele coborâtoare din Cuvântul Tău, strălucitoare precum coroana Ta de spini pusă pe capul meu.

Crucea pe care mi-ai dat-o este cu adevărat un dar dumnezeiesc.

NASTASIA MANIU

POEME ÎNĂLTĂTE LA CER
(Bilet de intrare în Paradis)

CARTEA SCRISĂ DE TINE, DOAMNE
(Prolog)

Cartea scrisă de Tine, Doamne,
cu privirea Ta o citesc,
să Te pot înțelege pe Tine,
Cel ce ești tipărit în mine,
să mă pot înțelege pe mine,
cea care sunt tipărită în Tine.

Ochiul Tău, Doamne, plin de iubire,
Ochiul Tău, Tată, Ochiul Tău, Mire,
astăzi mă naște fără păcat,
lacrimă pură ce-a înviat,
izvorând din Ochiul Tău nelumesc,
atunci când pe Tine în mine Te citesc
fără să-mi deschid pleoapele și fără
să-mi ridic privirea spre zenit,
doar lăsându-mă scrisă/citită la infinit
de Ochiul Tău, Doamne, îndrăgostit,
Ochiul gravid ce naște omenirea
din nunta suferinței cu iubirea,
o ploaie de lacrimi în Valea Plângerii
la care nuntașii sunt sfinții și îngerii.

Înaltă-mă, Doamne, din locul nespus
și du-mă la Tine, în spațiul de sus,
căci Mire mi-a fost și îmi este Iisus,
Fiul născut de Cuvântul Tău spus,
căci Mire îmi este Cuvântul Tău scris,
Cel ce m-a smuls pe veci din abis.

Tată a toate, Tată ceresc,
lasă-mă, Doamne, să Te citesc
cu ochiul meu pururi îndrăgostit
de Cuvântul Tău neprihănit.
Mire al meu, Mire domnesc,
lasă-mă, Bunule, să Te iubesc
și scrie-mă, Doamne, la Tine în Carte,
Cartea Vieții fără de moarte.

(2000)

BILET DE INTRARE ÎN PARADIS
(*Poem după dictare*)

Tu mi-ai dictat, Doamne, acest poem
prin care de moarte nu mă mai tem.
Tu mi-ai dictat iubirea de Tine,
iubirea de semeni de la Tine îmi vine.

Tu mă ajuți să văd până departe,
prin Tine despart viața de moarte,
prin Tine mă înalț atunci când cobor,
prin Tine răul din mine-l omor.

Prin Tine, Iisuse, viața o am,
prin Tine mă rup de strămoșul Adam,
prin Tine mă leg de Tatăl din Cer,
prin Tine, Iisuse, în veci n-o să pier.

Poemul acesta Tu mi l-ai scris,
bilet de intrare în Paradis.

(Publicat prima oară în revista
„Caligraf”, aprilie 2006, apoi în
revista on-line „Luceafărul
Românesc”, aprilie 2008 și în
Antologia on-line „Noul Orfeu”,
aprilie 2008)

CUVINTE GRAVIDE DE DRAGOSTEA TA
(Scrisoare de dragoste către Dumnezeu)

Te iubesc, Doamne, din rădăcinile nevăzute ale ființei mele,
unde Tu Te-ai așezat, sevă nemuritoare,
hrănind veșnicia din mine cu Tine.
Te iubesc cu Tine, Cel din mine,
cu fărâma din Tine însămânțată în mine,
iar dragostea aceasta mare,
fără scăpare și fără hotare,
dragostea aceasta se revarsă
în cuvintele mele neîncăpătoare,
cuvintele mele gravide de Tine,
gravide cu dragostea mea pentru Tine,
gravide cu dragostea Ta pentru mine

Însămânțate și înamorate,
strigă încercând să Te nască
- ele, cuvintele limitate -
pe Tine, Cel fără de margini,
pe Tine, nemuritorule Împărate,
Creatorul și Ziditorul a toate,
Pe Tine creația Ta vrea să Te nască
acum și-n eternitate.

Creația Ta Te naște,
Împărate.

(2000)

RUGĂCIUNE PENTRU NEAMUL MEU

Atât de aproape eram, Doamne, unii de alții și atât de străvezii,
încât se vedea prin noi istoria toată,
istoria înflorind a doua oară din aceeași rădăcină,
deși era iarnă și lumea părea să învețe să moară,
iar în rugăciune nimeni nu-și mai aducea aminte cum se învie,
cu toate că sângele – același – începuse istoria să o rescrie,
numai că totul se ivea una pe față, alta pe dos,
numai că frumosul se numea urât și urâtul frumos,
numai că tot mai des unii dintre noi
îl confundau pe Antihrist cu Cristos.

Și așa am trecut, și așa trecem, vai,
dintr-un infern în altul, dintr-un rai în alt rai,
și așa ne botezăm pruncii în numele minciunii,
în numele adevărului bălai,
și așa ne confundăm uneori alții cu unii,
și așa gândesc în locul înțelepților nebunii.

Numai de s-ar face odată dimineață,
numai de ar putea gândurile noastre să prindă viață
și să-i scuture, să-i tragă de mânecă pe cei care
n-au mai aprins înlăuntrul lor de-o veșnicie o lumânare.
Numai de nu ne-ar lăsa Dumnezeu în uitare.

Doamne, aș zice, fie-mi cu iertare,
dar de la o vreme nu ne mai privești de acolo, din Cer,
de la o vreme Ochiul Tău a devenit rece, pustiu,
nu mai ajunge nici cel mort, nici cel viu
să-i locuiască sămânța de adevăr.
Doamne, aș zice, ia-ne mai repede în răspăr.
Numără-ne zilele trăite în suferință,

numără-ne spaimetele, bolile, neputințele,
dă-ne nouă vederea cea de toate zilele,
vindecă-ne de boala depravării mințile
și redă-ne pe noi nouă înșine întregi și curați
și fă-ne din nou luminoși, adevărați,
să ne putem privi unii pe alții în față
măcar o singură viață.
Doamne, fă după noapte iar dimineată.

Zilele se vor duce, se vor duce, se vor duce
și odată cu zilele ne vom duce și noi,
numai de nu se va duce totul de râpă,
numai de n-ar fi aceasta cea de pe urmă clipă.

Doamne, dă-i românului mintea lui de pe urmă,
mintea ce nu-l lasă să meargă cu ochii legați
spre groapa pe care i-o sapă bunul lui frate,
mintea cea de pe urmă, din singurătate.
Doamne, nu-l ține-n veci cu mâinile legate.

Fericiți cei bogați cu duhul,
fericiți cei care privesc și-nțeleg,
fericit cel care privește și vede dincolo de sine neamul întreg
și poate să-și îndoaie genunchiul în rugăciune
pentru renaștere, nu doar pentru îngropăciune,
fericit cel care nu roșește când își spune pe nume.

Doamne, recunosc, nu am avut nimic de ascuns,
sufletul mi l-am purtat ca pe o haină, pe dinafară,
de aceea pe la coate este cam ros,
de aceea pare altora jerpelit și duios.
Cât am putut, Doamne, l-am apărat
de noroiul cel strălucitor ce te duce-n ispită
și nopțile în lacrimi l-am spălat și l-am pus la uscat
tocmai lângă podul cerului prin care
răzbate raza Ochiului Tău îngândurat.

Doamne, fie numele Tău adevărat
și nu ne duce pe noi în păcatul uitării
și nu-ncerca să ne afli limita răbdării

și nu revărsa peste grădinile noastre întunericul mării,
ci privește din înaltul scaunului cerului
spre fiii Tăi risipiți, dezbinați
și redă-le lor, Doamne, vederea întregă
și mintea lor din chingile nopții o dezleagă.

Doamne, fie inima neamului meu întregă,
șterge ceața de pe spiritul lui și fă-l să înțeleagă
cum să culeagă viața din moarte,
cum să-și înscrie numele-n Carte,
în Cartea cea veșnică de Tine semnată
și iartă-i greșelile încă o dată!
Iartă-ne nouă, bunule Tată!

(1992)

PĂSĂRILE DUHULUI

Au trecut păsările Duhului Tău
pe deasupra casei inimii mele, într-o toamnă pioasă,
când copacii îngenuncheau în rugăciune,
sub povara prigoanei umane ucigașe de păsări,
de pomi și de oameni, ucigașă de Tine.
Au trecut păsările Duhului Tău
și m-au atins cu aripa pe frunte.
Era toamnă pioasă și casele stăteau în genunchi,
și oamenii stăteau pe la casele lor,
și îngerii priveau din Cer după atâta amar de vreme,
împăcați cu semenii lor de pe pământ.
Cântau în cor, cântau și priveau
și lacrimi de bucurie le curgeau pe obraji,
văzduhul sălta sub picioarele lor,
văzduhul cânta, se înmiresma.
Au trecut păsările Duhului Tău
pe deasupra inimii mele bătrâne,
moștenită odată cu chipul și asemănarea,
și inima mea - însângerata și trista mea inimă - surâdea

sub povara dulce a milei Tale.
Au trecut păsările Duhului Tău
pe deasupra inimii mele îngenuncheate.
Și eram în Cer, în casa inimii Tale eram
și nu mă simțeam în străinătate.
Și era limpede, și era bine,
căci era pace între mine și Tine.
Au trecut păsările Duhului Tău
prin văzduhul înmiresmat al duhului meu.

(2000)

VORBESC CU TINE, DOAMNE, DE CÂND MĂ ȘTIU

Vorbesc cu Tine, Doamne, de când mă știu.
Vorbesc pe șleau, și vrute, și nevrute.
Tu nu-mi răspunzi, deși Te-aud cum taci;
iar eu vorbesc, vorbesc până adorm.
Atunci cobori din Cer, mi Te așezi pe pleoape.
Te simt ușor ca aerul pe ape...
Atât de-aproape ești atunci de mine,
încât eu nu mai sunt, dar îmi este bine
în neființa mea, căci ești cu mine,
cea care-n lume nu-s¹,
dar, Doamne, sunt în Tine,
în Răsăritul fără de apus.

1) Din motive de prozodie, forma corectă „cea care-n lume nu-i” este substituită voluntar de autoare cu licența poetică „cea care-n lume nu-s”

(2000)

SUFLETUL MEU A SCRIS
UN POEM PE CARE L-A CITIT DUMNEZEU

Poemul acesta are aripile-ntinse,
porumbel răstignit între cer și pământ.
Dumnezeu îl cenzurează și mi-l trimite să-l rescriu
iarăși și iar.
Îl scriu, îl rescriu până se face din dulce amar.
Sufletul meu se urcă în cer
și respiră din ce în ce mai adânc,
din ce în ce mai rar,
până devine atât de ușor, atât de pur,
străluminând văzduhul și stelele din jur.
La marginea nopții arhanghelul mă-nvață să zbor
de pe umărul unui gând pe umărul unui nor.
E din nou duminică și din nou
sufletul meu bea agheasmă
și se-mbată de fericire,
încât scrie un poem
pe care-l citește Dumnezeu.

(Publicat prima oară în revista
„Caligraf”, aprilie 2006, apoi în
revista on-line „Luceafărul
Românesc”, aprilie 2008 și în
Antologia on-line „Noul Orfeu”,
aprilie 2008)

MULȚUMESC, IISUSE, CĂ EXIȘTI

Mulțumesc, Iisuse, că exiști
dincolo de ochii lumii triști,
dincolo de moarte și de cer,
îmbrăcat în sacrul Adevăr.

Mulțumesc că m-ai născut din nou,
că m-ai smuls din lacomul cavou.
M-ai redat Luminii neapuse,
mulțumescu-Ți, blândule Iisuse,
că – prin trupul, sângele Tău sfânt –
evadat-am, Doamne, din mormânt
și-am primit drept domiciliu Cerul
și drept hrană sacră Adevărul.

Mulțumesc Iubirii care știe
că ești calea mea spre Veșnicie.
În chilia sufletului meu,
Tu ești, Doamne, noul curcubeu
care mă împacă iar cu Tatăl
și-n Lumina Lui mă-mbracă. Iată-L
cum se-nalță-n cerul minții mele
și-l împodobește-n mii de stele.

Pentru toate-acestea-Ți mulțumesc,
Mirele meu blând, dumnezeiesc.

(2000)

SCRISOARE CĂTRE IUBITUL DE TAINĂ

Iubirea de EL ne-a cununat,
iubește-mă, deci, căci nu e păcat.
Cu toată ființa ta nevăzută
ființa-mi ascunsă tu mi-o sărută.
Și-atunci când privești spre El din altar,
iubește-mă-n taină iară și iar.
Iubirea de El ne-a logodit,
iubește-mă-n taină, tainic iubit.
Privirea-ți fierbinte când mă sărută,
devin mireasa ta nevăzută,
nevăzută de ochii lumii cei răi,
văzută de cerul ochilor tăi,
neiubită de inima lumii cea rea,
iubită de raiul din inima ta.
Iubește-mă, deci, tainic iubit,
cu iubirea de El ce ne-a logodit
aici, pe pământ, și-acolo, în văzduh,
iubește-mă-n taină, iubește-mă-n duh,
iubește-mă, dragule, în Cerul cel sfânt,
iubește-mă acolo, dar și pe pământ,
iubește-mă, dragule, cu iubirea de El,
căci El e-al logodnei noastre inel.
Ce El a unit nimic nu desparte,
iubește-mă-n viață și iubește-mă-n moarte,
în moartea care nici nu va fi,
căci fi-vom dincolo prin El mereu vii.
Iubește-mă-acum și iubește-mă-apoi
cu iubirea ce-a fost înainte de noi.

(2000)

PRIN MOARTE ÎNVĂȚÂND NEMURIREA

Tu mă poți ucide cu o floare,
melancolici viermi m-or studia,
Tu ești începutul și sfârșitul,
c'est à dire viața, dar și moartea mea.

Dar Tu știi și eu o știu de-asemeni
și de-aceea ochii Tăi sunt triști,
în contextul cosmic doar prin faptul
că exist mai poți ca să exiști.

Te-ai zidit în mine, efemera,
Tu, eternul, obosit de viață,
și m-ai modelat cu-naltă artă
după Chipul și preasfânta-Ți Față.

Dar, Părinte veșnic, vreau să-Ți dau o știre:
de atunci întruna trecătoarea-mi fire
chiar în timp ce moare nemurirea-nvață.

(1977)

POEM ÎNĂLȚAT LA CER

(dintr-o singură frază, fără fisură și fără cusătură)

Pe acoperișe razele fac dragoste
și numai privirile nevăzute ale îngerilor
curăță văzduhul de ispită,
numai poemul acesta,
blând alunecând
ca o rostire dintr-o altă lume,
poate împinge momentul în durată,
încremenindu-l
chiar în timp ce cuvintele lui se înalță la Cer
într-o ireversibilă călătorie,
înfașurate în lumina imprudent de sinceră
a unicului, implacabil
Adevăr,
Cel născut de Tine în mine
spre nemoartea mea
și spre gloria Ta.
Amin.

(1988)

DUMNEZEU SE FACE PUNTE, SE FACE CURCUBEU

Nu mai am timp să exist.
Pe terasa lumii semnele s-au înmulțit.
Epidemia tăcerii s-a extins peste casă,
vântul respiră în locul meu,
aripile grele, de înger, m-apasă.
Gândul mi-a devenit atât de înalt,
încât nu-l mai pot ajunge nici eu.
De pe bulevardul celălalt
mă privește tandru Dumnezeu,
făcându-mi semne discrete să trec,
s-ajung plutind până la El,
deși între mine și Domnia Sa
e-o vâltoare înaltă cât mîntea mea.
Dumnezeu se face punte, se face curcubeu,
se face pod între Sine și sufletul meu.

(Publicat prima oară în revista „Caligraf”, în aprilie 2006, apoi în revista on-line „Luceafărul Românesc”, aprilie 2008 și în Antologia on-line „Noul Orfeu”, aprilie 2008)

ÎNCĂ MAI AM DE ÎNDURAT CÂTEVA SFÂRȘITURI

Câtă pace e acum pe această buturugă
din marginea pădurii
și dansul grațios al găzelor în aer
cum te amețește.
Roiuri din amintirile altora te ating liniștite
cu aripa.
Vântul de miazăzi e și el o lină aducere aminte,
dar încă mai ai de îndurat câteva sfârșituri,
prin ochii tăi vor peregrina încă evenimentele
altora.
Somnul hârtiei peste ele ar fi o binefacere,
dar mai ai de alergat prin această pădure
în care cresc posibile întâmplări.
Prăbușirea-n fântâna plină de singurătate
ți s-ar părea, desigur, o binecuvântare.
Dar încă mai ai de îndurat câteva sfârșituri.

(Poemul acesta a fost publicat cu
titlul „La marginea pădurii” în
„Orizont”, nr. 22, 29 mai 1987)

PIRAMIDELE ALBASTRE

Calm,
încet, cu
grijă, cu o
liniște desăvârșită,
să începi să construiești o
piramidă albastră înlăuntrul tău,
să pui o cărămidă azi, una mâine, alta poimâine...
până la sfârșitul zilelor tale să construiești o pi....

Calm,
încet, cu
grijă, cu o
liniște desăvârșită
o piramidă albastră, inutilă,
scoțând din răbdări pe cei care
se-mpiedică de tine, grăbiți, neînțelegând
ce te-a apucat să construiești această piramidă inutilă
calm,
încet, cu
grijă, cu o
liniște desăvârșită,
în vreme ce ei aleargă să prindă
trenul, metroul, avionul, tramvaiul,
un loc confortabil în Cimitirul „Buna Vestire”

(1988)

ÎNGERUL DINLĂUNTRUL SINELUI

La capătul acestor gânduri
înfipte adânc în solul existenței mele nevăzute,
locuiește plânsul,
plânsul mut,
plânsul fără lacrimi, fără cuvinte,
neauzit de nimeni, nevăzut,
plânsul de nimeni știut,
nici măcar de mine,
ci doar de Tine, Cel ce m-ai țesut
din lacrimile Tale
și doar de Îngerul dinlăuntru eului meu cel mai profund,
cel ce mă locuiește dinainte de naștere,
cel ce mi-a preluat identitatea,
cel ce-mi citește singurătatea,
învățând-o pe de rost,
până și-o asumă și devine una cu ea
într-o asceză nedisimulată,
cel ce mă-nvață să-mi înving de fiecare dată
tentăția bucuriilor mincinoase și atât de efemere.
Îngerul care mă locuiește este un înger aspru, implacabil,
dar fidel.
El este singurul care nu m-a trădat niciodată
de când peregrinez prin această lume de înșelăciuni.
El e fărâma de veșnicie din mine,
însingurată,
sămânța din Tine,
Preabunule Tată.

(2002)

CU IISUS ÎN MINE RĂSTIGNIT

IARTĂ-MĂ CĂ IAR TE-AM TRĂDAT

Iar am căzut, Doamne, roabă trupului meu,
trupul pe care Tu l-ai clădit și Tu mi l-ai dat,
în care Tu ai însămânțat imperioasa nevoie de dragoste
și tot Tu ai lăsat să se aprindă infernul poftelor în carnea lui.
Tu l-ai înzestrat cu toate instinctele lui,
făcându-l să funcționeze impecabil.
Tu mi-ai meșteșugit cu atâta artă
gura, ochii, urechile, nasul,
pielea și celelalte porți desăvârșite
prin care poate intra triumfal ispita
îmbrăcată în purpură și aur
sau acoperită în haine monahale,
atunci când nu-și arată în totalitate
imperiala goliciune strălucitoare,
imperiala singurătate.
Da, Tu m-ai înzestrat cu pielea de mătase,
Tu mi-ai dăruit diamantele șlefuite de „n” carate
ale ochilor făcuți să îmi arate
minunile Tale monumentale.
Tu mi-ai cizelat cu atâta grație urechea fină,
cochilia ei sedefie.
Tu mi-ai finisat nasul delicat
și petalele prețioase ale buzelor
Tu mi le-ai colorat.
Da, Tu ai zidit în mine toate aceste porți împărătești,
pe care, rogu-Te, nu le mai lăsa să se deschidă
niciodată spre voluptosul infern,
ci doar spre Cerul în care Tu locuiești.
Închide-le păcatului și deschide-le iubirii de Tine.
Fă-Ți, Doamne, lăcașul în mine!
Fii Tu dragostea mea fără de păcat!
Și iartă-mă, Doamne, iartă-mă, rogu-Te,
că iar Te-am trădat.

(2000)

ÎN MINE LOCUIESC UN ÎNGER ȘI-UN DRAC

În mine locuiesc un înger și-un drac,
Doamne, Iisuse, ce să mă fac?
Pe cei doi nicicum nu reușesc să-i împac.
Între ei e-un război pe viață, pe moarte,
doar Tu ești sabia care-i desparte.
Fă astfel să tacă armele-n mine!
Iisuse, fă pace-n ființa-mi prin Tine!

(2000)

ÎNTRE IAD ȘI RAI

Între iad și rai,
între drac și înger,
stau aici și plâng,
stau aici și sânger.
Spiritul meu strigă
către Tine, Doamne,
primăveri și veri,
ierni prelungi și toamne
Te imploră blând
să cobori din nou,
să ridici această
lume din cavou,
căci e răstignită
între rău și bine,
nu poate-nvia,
Doamne, fără Tine.

(2000)

DE CE?

De ce aş vrea să mai ridic
această lume de nimic?
Această lume depravată
de ce-aş mai ridica-o, Tată?

De ce să mor pe cruce iar,
când moartea mi-a fost în zadar?
Aşa ar putea întreba
străpunsă Inimă a Sa.

Dar El e Mielul care tace
când jertfă lumii se oferă
şi-n învierea noastră speră
când cu iubire spune: Pace!

Pace vă dau, pace vă cer,
să locuiţi cu Mine-n Cer
şi vă mai cer să vă iubiţi,
răul din voi să-l răstigniţi

ca să puteţi trăi mai bine,
nu pe pământ, în Cer, cu Mine.
Eu nu vă mint când vă promit,
căci vă iubesc şi v-am iubit.

De ce mă răstigniţi din nou?
De ce mă-ntoarceţi în cavou?
De mă ucideţi înc-o dată,
nu-L veţi vedea pe Bunul Tată
nici azi, nici mâine. Niciodată.

(2000)

RUGĂCIUNE

Doamne, Dumnezeuul meu,
apără-mă iar de rău.
Chiar de-s plină de păcate,
apără-mă, Împărate.

Dă-mi din când în când și bine,
răul e sătul de mine,
eu sunt sătulă de rău,
Doamne, Dumnezeuul meu!

(1987)

CU IISUS ÎN MINE RĂSTIGNIT

Stau cu Iisus în mine răstignit,
cu visele bătute în cuie
și sentimentele biciuite până la sânge,
până la neființă.

Stau cu Iisus în mine răstignit,
așteptând să învieze

în Lumina pe care voi nu o vedeți

și din care nu înțelegeți nimic,

orbiți de orgoliu și de neputință,

orbiți de propria voastră minciună

în care vă scăldați ca-ntr-o apă moartă

de jos până sus.

Stau în Lumină și Lumina mă poartă

spre Cel Neapus.

(1988, publicat prima oară în revista „Caligraf”, aprilie 2006, apoi în revista on-line „Luceafărul Românesc”, aprilie 2008 și în Antologia on-line „Noul Orfeu”, aprilie 2008)

CĂINȚĂ

Doamne, flămând a fost sufletul meu de Cuvântul Tău
și nu l-am hrănit îndeajuns.

Însetat a fost, Doamne, sufletul meu de Adevărul Tău
și nu i-am dat să bea îndeajuns.

Bolnav de dorul de Tine a fost spiritul meu
și nu l-am vizitat în adâncurile sale de taină,
unde se ascundea chipul Tău cel nevăzut.

Întemnițat a fost spiritul meu în trupul cel pieritor
și nu l-am vizitat prea des în temnița sa
și nu i-am astâmpărat îndeajuns
setea de libertate, dorința de-a bea
Lumina Ta care descătușează.

Iată-mă acum, Doamne, despuiată
de toate podoabele cele trupești
și atât de trecătoare.

Iată-mă, strigând din adâncuri spre Tine,
cerându-Ți iertare
pentru binele pe care nu l-am făcut
nu doar semenului meu,
dar nici măcar mie.

O, Tu, care ai luat asupra Ta toate păcatele mele
înainte cu două mii de ani de-a mă fi născut,
iartă-mi mie, Doamne, ceea ce trebuia să fac
și n-am mai făcut.

(1988, publicat prima oară în revista
„Caligraf”, aprilie 2006, apoi în
revista on-line „Luceafărul
Românesc”, aprilie 2008 și în
Antologia on-line „Noul Orfeu,
aprilie 2008)

SUFLETE-AL MEU, TREZEȘTE-TE!

(Adu-ți aminte nașterea ta din Cer)

Suflete-al meu, unde te-ai ascuns?
Unde stai tupilat, plin de bubele neputinței, vinovat?
Iată umbra revarsă aripi negre pe fruntea-nspicată!
Unde stai tupilat, suflete-al meu? Iată,
nici o frântură de pace adevărată nu se arată.
Nici o fărâmă din Cuvântul Tău
pe care Tu ni l-ai lăsat moștenire, Tată,
nu mai este azi respectat.
Ecranul se umple de spaimă,
iar noaptea-i gravidă de frig.
Tu, suflete-al meu, stai tremurând în tine însuți,
în timp ce te strig:
Suflete-al meu, trezește-te, până nu-i prea târziu.
Nu te lăsa înghițit de pustiu,
nu renunța la ceea ce ești:
un biet înger catapultat în trupul perisabil,
încă viu!
Adu-ți aminte nașterea ta din Cer,
rădăcinile tale sacre
care niciodată nu pier.
Trezește-te, suflete-al meu,
până nu se stinge lumina pe Pământ,
să poți vedea actul final,
războiul nesângeros purtat în văzduh
între îngerii întunericului și îngerii
Sfântului Duh!
Suflete-al meu, trezește-te din moartea ta aparentă!
Trezește-te, suflete, până când moartea reală
mai este încă absentă!

(Publicat prima oară în revista on-line „Luceafărul Românesc”, aprilie 2008 și în Antologia on-line „Noul Orfeu”, aprilie 2008)

O HERGHELIE DE GÂNDURI NEÎMBLÂNZITE

Unde-i eroarea?
Nimeni nu poate descoperi
înțelesul sunetelor otrăvite
de carnea mea îngândurată?
Nu mă veți face să cred
că totul e alunecoasă închipuire.
Aș putea răspunde:
Am trecut printre capcane
și nu m-am prăbușit.
Singură eram
râvnită de umbre
care răspândeau un puternic miros de moarte.
Conturul de lumină mă trăda.
În urma mea rămânea dâră de sunete,
un dans al cuvintelor văzute și nevăzute,
o herghelie de gânduri neîmblânzite.

(1988, publicat prima oară în revista „Caligraf”, aprilie 2006, apoi în revista on-line „Luceafărul Românesc”, aprilie 2008 și în Antologia on-line „Noul Orfeu”, aprilie 2008)

CINE SUNT EU, FRATELE MEU NEVĂZUT?

(Elegie fratelui meu Victor, mort la vârsta de 3 ani, înainte ca eu să mă fi născut)

Cine ești tu, fratele meu, al cărui chip nu l-am văzut,
fratele meu mort înainte ca eu să mă fi născut,
fratele meu al cărui loc niciodată nu l-am umplut,
locul vacant pe care tu l-ai lăsat?
Stau aici într-un bloc turn
(ori poate nici nu-i turn, poate e plat),
stau aici și gândesc la fața ta de abur care
de la o vreme lasă riduri pe fața mea de carne.
Cu năvoade nevăzute încerci să mă pescuiești.
Ți-ai aruncat undița peste hotarul ascuns
și acum îmi pipăi sufletul în somn și acum
noptile cu lungi coșmare mi le hrănești.
Cine sunt eu, fratele meu nevăzut?
Cine sunt eu, Iisuse, cine sunt eu?
Doar n-o să spui că sunt crucea pe care Te răstignesc,
nici că-s mormântul din care Te-ai înălțat,
nici fereastra prin care privește ochiul Tău în pământ,
nici pământul prin care privește ochiul meu în văzduh.
Cine sunt eu, fratele meu, cine sunt eu?
Doar n-o să spui că sunt vântul
care smulge fereastra din rădăcini,
nici copilăria din care copilul, prostul copil, a plecat
și acum umblă singură prin lume să te caute
ca un trup golit de suflet, ca un trup
în care Dumnezeu a revenit
doar pentru a fi din nou răstignit.

(1981)

POEM DE DOLIU

(Elegie celui de-al doilea meu frate, care a preluat numele fratelui dintâi, Victor, mort la vârsta de 3 ani. Se pare că Victor, în cazul familiei noastre, a fost un nume cu semnificație tragică, aceea de triumf al morții asupra vieții, întrucât și cel de-al doilea frate a murit, nu în copilărie, ci în floarea vârstei, la nici 30 de ani)

Ce lume, ce văzduh negru te-a înghițit?
Ce pământ poate fi ușor?
Mâinile tale tinere mângâie neantul.
Abur prin văile nevăzute, trecere lină,
lacrimile îți scaldă sufletul
ca pe un prunc îmbăiat în zefir.
Fie-ți întunericul luminat,
fie-ți iubirea casă eternă.
Tu călătorești prin marea taină a lumii,
tu vezi nevăzutul, fratele meu.
Abur tânăr e trupul tău nou
în care-ai trecut.
Sincer și limpede e cerul deasupra morții tale.
Care e forma zborului fără întoarcere?

(1981)

O PODIDIRĂ CUVINTELE

O podidiră cuvintele,
i se rostogoleau pe față neiertătoare.
Era un plâns uscat,
un viscol bătătorindu-i ființa
sub copitele sălbatice.
Puteau să pună stăpânire și pe acest ținut al fricii.
Puteau să-i ia ultima singurătate,
ultimul refugiu,
unde venea să-și panseze rănilile
cu întuneric.
Puteau s-o izgonească definitiv din sine.
Dar ce nu puteau ele,
cuvintele,
când creșteau ca o tumoare,
substituindu-i-se.

(1988, publicat prima oară în revista
„Caligraf”, aprilie 2006)

SE ÎMBRĂCĂ ÎN TINE
(Elegie la moartea bunicii Victoria)

Se dezbracă de ploaie,
de zăpadă,
de nori.
Și se făcu în ea pustiu și departe.
O apucă o foame ciudată de moarte.
I se făcu dor de ce nu era,
i se făcu teamă de ființa sa.
I se făcu groază și urâtul
i-a strâns tot mai tare gâtul.
și n-a mai știut spune
foamea ei pentru altă lume
și se făcu ziuă cu ceață
și seară fără dimineață
și o fugă o cuprinse
dinspre altă viață.
Se dezbracă de lume,
se dezbracă de sine,
călători prin moarte
și se-mbracă în Tine.

(1981)

LUMEA DUHULUI MEU
(Experiențe ale ascezei)

Lumea lui îmi e cunoscută și totuși străină,
lumea lui vinovată și fără de vină.
Alerg călare cu duhul meu călător,
alerg în pustietățile din preajmă,
navighez înlăuntrul duhului meu.
Mările toate le cunosc ca-n palmă,
le-am citit val cu val, furtună cu furtună.
Noaptea aud sufletul lumii-n surdină,
îmi aud îngerul cum se-nchină,
cel fără trup și cel fără față,
cel ce trăiește în mine o altă viață.

(1981, publicat prima oară în revista
on-line „Luceafărul Românesc”,
aprilie 2008 și în Antologia on-line
„Noul Orfeu”, aprilie 2008)

FIARA ȘI ICOANA SA

(Poemele din acest ciclu au fost scrise, cu mici excepții menționate,
într-o singură zi a anului 1999: 19.09)

FIARA ȘI ICOANA SA

Cine citește? Cine ascultă?
Cine-i acela ce stă și se uită
de dimineața până seara și de seara
până dimineața
cu telecomanda lipită de mână
și cu privirea înfiptă-n icoana
Fiarei pe mai multe canale?
Cine te zbenguie, cine te are?
Cine ciupește cele 666 de fese
ale blondei înalte cu zece picioare
și 999 de țâțe?

Cine stă tupilat între rânduri,
pe gânduri,
în sicriul gazetelor mincinoase, jechoase
și-ncearcă din răspuțeri să ațâțe
mujerea lumii libidinoasă,
îmbrăcată-n ocări și-n pucioasă,
deși virtuală, deloc virtuoașă,
perfidă, ea pare a fi inexistentă.
Cine dorește cu o poftă dementă
să lase omenirea impotentă,
absentă?

Cine-i această haită-mpuțită,
animată de pofta morbidă de putere,
avere,
putoare ce ne manipulează ca pe o turmă
turmentată
din tată în fiu și din fiu în tată?
Cine-i gunoiul ce se ivește la orizont?
Cine-i omenetul cu gura căscată
care-nghite tot ce i se dă și i se arată?

Cine-i curva curvelor încoronată?
Cine, Doamne Sfinte, cine
mulțimii prostite-i oferă
minciuni abjecte, zaharisite?
Cine-i haita politicianistă,
gargaristă
și anticristă?
Cine deghizat în inexistență există,
parazit pe ceafa omenirii?
Cine-a ucis la drum de seară mirii?
Cui i se zbenguie moartea prin gând
până latră vorbind și vorbește lătrând?
Cine se-mbată din sângele lumii
și trage din lacrimile ei la măsea?
Cine ești tu, măi, dumneata?
Ghici ghicitoarea mea!

APOCALIPSA DINLĂUNTRUL SINELUI

Ai privit în sufletul tău și te-ai speriat:
munții și văile lui erau pline de zgură,
erau negre de fum,
orașele minții tale decedau lent,
sufocate
de invazia pseudoinformațiilor,
de invazia de surogate,
arterele spiritului tău
suportau resemnate
depunerea deșeurilor lumii
în spațiul lor vital.
Văzduhul minții tale tremura otrăvit și înceteșat
de tot ceea ce țeava de eșapament a lumii scuipa,
îngerii care te populau au decedat în zbor,
intoxicați de aerul irespirabil.
Atmosfera, apa și solul spiritului tău
erau toate contaminate de păcat.
Speriat de ceea ce-ai văzut,
ți-ai întors fața de la tine
și-ai ridicat-o spre Creatorul tău:
- De ce-ai lăsat, Doamne, de ce-ai lăsat
să fie astfel desfigurate
chipul și asemănarea Ta
atât de tragic reflectate în chipul și asemănarea mea?
De ce, Împărate?

INVAZIA

Ziua pătrunde prin fereastră, prin pereți, prin dușumele,
prin porii mei, prin creierul meu ciuruit,
devenit poligon de tragere.

Lumini sonore îmi transformă retina într-un timpan
și timpanul într-un imens ecran.

Cândva obiectele nu mutilau spiritul și nici viceversa.

Cândva lumea era vie,
iar cuvintele „suflet”, „iubire” nu erau tinichele
și, prin urmare, nu era o rușine să le pronunți.

Cândva, puteam trăi înlăuntrul meu
mai adevărat decât în afară.

Astăzi „afară” invadează „înlăuntrul” și îl omoară.

Cândva frumusețea nu era marfă și, deci,
nu era o povară.

Cândva nu îmi era jenă că aveam sentimente,
că eram frumoasă.

Azi mi le-ascund ca pe o boală de piele
contagioasă.

Azi

cafeaua pe care o beau are miros de asfalt,
ieri avea gust de năut, miros de nechezol.

Azi sentimentele, câte mai există, au gust de gudron,
cele de ieri s-au evaporat
și nu-mi mai amintesc ce gust aveau.

Azi argumentele nu mai sunt la putere,
iubirea e moartă de multă vreme,
pe piață doar sexul se cere
și moartea pe care-o conține
în gustul lui amăgitor de miere.

Aici nu mai e loc pentru mine, îmi zic,
aici nu mai e loc pentru nimic.

TABLOU DINTR-O VIAȚĂ NETERMINATĂ

Fantomele unor adevăruri nerostite
îți bântuiesc nopțile albe,
diminețile negre dizolvate în cafeaua amară
la micul dejun;
se arată chipul hidos al minciunii
ce stă la pândă,
chipul gelos gata să ucidă
lumina abia înfiripată.
Praf și pulbere s-a ales de bunele tale intenții.
Tinerețea atârnată în ștreang
scoate limba spre cerul vânat la față.
Jos, geme inima pietrelor înmormântată.
Dimineață otrăvită, vid adormit,
început de chelie în cer,
țipăt al rațelor sălbatice,
plâns tăcut al luminii murdare,
dimineață uitucă, dimineață ridată,
tablou dintr-o viață neterminată.

NIMENI NICIODATĂ

Nimeni niciodată nu a putut filma adâncul suferinței,
doar epiderma ei fals îmbujorată,
doar zâmbetul ei de hârtie, strălucitor
și mincinos.

Nimeni niciodată nu a putut fotografia frigul singurătății,
doar ghimpele ei roșu înfipt între sâni
ca un trandafir de catifea destrămată.
Cine a coborât în adâncul nefericirii
și a cunoscut gustul amar al deziluziei
a plonjat între coapsele iadului,
în străfundul celei mai negre voluptăți,
înainte de-a fi primit sărutul morții.

Cel ce s-a îndrăgostit de șarpe,
crezând că iubește îngerul,
cel ce-a fost mușcat de suflet,
atins de balele fiarei,
cel ce-a făcut baie în mlaștină.
confundând-o cu marea,
cel ce-și strigă-n pustiu disperarea
va cunoaște oare vreodată,
în această lume sau în cealaltă,
Doamne, Preasfinte,
vindecarea ?

CE ZI RĂUTĂCIOASĂ!

Ce zi răutăcioasă te-ntâmpină iar
pe gresia rece din bucătărie!
Ce zi albastră, ce zi de calvar
în inima ta și-n baia pustie!
Ce noapte mofluză o să răsară
din întunericul tău cel mai adânc;
ce chip ciudat, ce chip amar
prins între clipele înțepenite
în ultima filă din calendar.
Ce viață scuipată în scârbă
printre dinții bețivului răsturnat
în plină iarnă, pe trotuar.
Ce zi mincinoasă, ce zi de calvar!

ÎNGER FARDAT

Doamne, cum mai râdea îngerul
dat cu pudră pe fața lui interioară,
să nu i se vadă plânsul,
să nu i se vadă singurătatea.
Cum mai râdea îngerul îmbrăcat în carnea mea,
hrănindu-se cu sângele meu,
cum aplauda fățarnic stupiditățile semenilor,
în timp ce se schimonosea înlăuntrul său
și doar gândul secret
striga singur prin cerul uitat:
Mi-e dor de privirea lui Dumnezeu
peste lume.

(1980, publicat prima oară în revista
on-line „Luceafărul Românesc”,
aprilie 2008 și în Antologia on-line
„Noul Orfeu”, aprilie 2008)

ÎNTREBARE

Și dacă la nici o armonie,
la nici o ordine nu m-aș supune,
ce-aș fi?
Ce ochi haotic, fără scrupule, m-ar înghiți?
Ce s-ar întâmpla cu iluzoria mea existență?
Totul ar fi o mare indolentă
ori furibundă.
Visul – un vierme lacom, libidinos.
În spațiul somnolent m-aș descompune,
celule însingurate și-ar aminti
și m-ar plânge
de azi pe mâine,
fără suspine
și fără pic de rușine.

(1981)

NIMICUL GRAVID

Dacă vrei să stai la masa numită Planeta Pământ,
așteptă-te să fii servit cu o porție dublă de singurătate
și, eventual, cu o aparentă iubire.

Iubirea adevărată nu există aici, pe pământ.

Ea s-a evaporat și s-a înălțat la Cer,
din pricina secetei din suflete.

Planeta s-a golit de iubire
și s-a umplut cu deșeuri.

Dar, dacă dorești o porție dublă de singurătate,
umplută cu iubire surogat,
poți fi servit cu plăcere.

E tot ce se mai găsește la masa aceasta
numită Planeta Pământ.

Restul e tăcere:

Nimicul gravid
născător de nimic.

VORBE

Vorbe sunt, cuvinte nu prea.
Cuvinte sunt, dar ele de multă vreme
au trădat Cuvântul cu majusculă,
Logosul cel fără fisură
și fără de prihană,
cel care n-a cunoscut niciodată minciuna.
Cuvinte sunt și vorbe sunt,
dar, iată, toate,
fără nici o excepție și fără rușine,
umblă despuiate
în văzul tuturor,
arătându-și goliciunea înfloritoare,
prostituându-se ziua-n amiaza mare
cu domnii parlamentari, cu doamnele parlamentare,
cu domnii și doamnele din guvernele lumii,
cu domnii din scaunele prezidențiale,
cu domnii din vârful,
dar și de la baza piramidei sociale.
Cu toți acești „domni” („doamne”)
cuvintele se prostituează
și tot muritoare de foame rămân.
Așa golute de sens cum sunt,
au devenit din ce în ce mai ușoare (ușuratice),
încât nu mai ajung cu picioarele pe pământ,
ci levitează într-un dans permanent și grotesc,
se prostituează, plutesc,
adevărate vorbe în vânt,
străbătând instantaneu de la un capăt la altul
Planeta Pământ.
Doar îngerii, cei care n-au evadat încă,
ci au rămas aici, deghizați în oameni,
mai păstrează limbajul inițial,
în care reminiscențele adevărului
coabitează cu speranța.

Dar pe aceștia i-ai putea număra
pe degetele de la două mâini,
dacă i-ai ști cu adevărat vreodată,
dacă i-ai recunoaște,
măcar de Sfintele Paște
când Hristos Își reeditează de fiecare dată învierea
pentru fiecare dintre noi
și când îngerii, cei
care au mai rămas,
se ivesc sub formă de porumbei,
mai exact, sub formă de cuvinte,
vorbe de duh.
De aici, expresia: „I-a scăpat porumbelul din gură”.
adică i-a scăpat involuntar adevărul.

MULȚUMESC CĂ MĂ MINȚI

Mulțumesc, dragule,
mulțumesc că mă minți,
că faci efortul să mă minți.
E mult mai greu să inventezi
decât să spui adevărul
care nici măcar nu trebuie inventat,
pentru că el există pur și simplu.
Dar tu, în grija ta față de mine, mă minți.
Ca să nu mă rănească trădarea ta dintâi,
mă mai trădezi o dată.
Ca să nu sufăr din pricina primei tale minciuni,
mă minți din nou,
până când lanțul minciunilor tale te zugrumă
și rămâi cu fața umflată,
golită de expresie,
holbându-te hidos la un adevăr
pe care nu-l mai recunoști
și pe care nu l-ai recunoscut niciodată,
un adevăr care te obligă să treci dincolo
într-o confuzie neagră,
inopinată.

POEM CU ȘTREANGUL DE GÂT

Moartea privindu-te-n ochi,
întrebându-te de sănătate,
punându-ți viza pe pașaport,
ecuație cu o necunoscută
în care treci fără să mai aștepti nimic,
golit de tine însuși, albit
de spaimă și mult mai ușor,
devenind încet o dulce
amintire a altora
sau, poate, nici măcar atât,
ci doar un simplu poem desuet
cu ștreangul de gât.

(1988, publicat prima oară în revista
„Caligraf”, aprilie 2006)

POEM HIPNOTIC

Dormi, spaimă vicleană, privire neagră, lucidă,
ce-mi scormonești vicioasă dedesupturile minții,
violându-mi dreptul la intimitate
și descoperind, of, Doamne, fără nici o rușine,
triunghiul sacru din care Dumnezeu a fost izgonit.
Dormi, disperare în cearceafuri albe și reci,
dragoste amăgitoare ca o herghelie de cai verzi pe pereți,
văzduh înroșit, flacăra arzându-mi măruntaiele minții,
suferință a mea travestită.
Dormi, moarte – clișeu al vieții,
viață – moarte înfloritoare și excitantă,
prăvălie în care se vând iluzii colorate
pentru tâmpiți.
Dormi, neliniște cu sprâncene albastre. Dormiți,
sentimente roz-bombon sau verzi ca verdele de Paris.
Dormi, strigăt în culcușul tău de tăceri sufocante,
poezie, inocență prostituată, imposibilă și ingrată.
Dormi, iarbă crescută din sângele lumii,
cosmos expulzat din creierul meu,
explozie a timpului în timpanele liniștii,
plâns monoton al chiuvetei în somn.
Dormi, micuțule adevăr nerostit cu fața crispată,
dragoste imaginară care mă otrăvești seară de seară.
Dormiți toate, dormiți învelite în singurătate,
în liniștea neagră a sertarului meu cu gratii.
Dormiți, poeme fricoase,
înfrigurate.

(1988, publicat prima oară în revista
„Caligraf”, aprilie 2006)

AH, CUVINTE MÂNCATE DE MOLII!

Ah, cuvinte mâncate de molii,
orgie a neputinței,
strigăt spânzurat
de grinda adevărilor deșuchiate,
molipsitoare singurătate,
vid înconjurat de mâncătorii de c...t!
Cine m-a pus să scriu zeului mort,
să trimit epistole de dragoste
pe adresa neantului
într-o clipă de slăbiciune
care n-are decât durata unei amărăte de vieți?
Ah, devoratorilor de vorbe goale,
bețivani ai cețurilor de baltă,
locuitori ai acestor poeme
sechestrare într-un sertar fără fund!
Ah, afrodite trase la xerox,
confeționate din silicoane,
viață despuiată până la secetă,
până la sânge,
singurătate cosmică în care
se-aude zeul morții cum plânge,
spaimă a neputinței, neant destrăbălat
din care, grație Ție, Doamne,
am evadat.

CUVINTE COBORÂTE DIN CER
sau
INTRAREA ÎN CARTEA CEA VIE

REDĂ-MĂ ȚIE, DOAMNE!

De ce m-ai închis între aceste zile
murdare pân-la sânge, bolnave de desfrâu?
Mai bine m-ai închide între preasfinte file,
mai bine m-ai zidi în spicul blond de grâu.

Redă-mă Ție, Doamne, și liniștii dintâi
pe care Tu ai pus-o zidirii căpătâi.
Învață-mă iubirea de Tine, Sfânt Părinte,
și spală-mi în lumină smeritele cuvinte!

(2000)

INTRAREA ÎN CARTEA CEA VIE
(*Ruperea pecetilor*)

Ureche ațintită, dar și surdă,
prin noaptea ta de sunet teama zburdă;
o groapă de minciuni sub tine stă deschisă
ce-ar vrea ca să te știe de Adevăr omisă.
O groapă salivează – și lacomă, și crudă –
la gândul c-ar putea în tine să se-audă
geamătul sec al oarbilor plăceri
care vor naște-n chinuri eternele dureri,
imagine băloasă a celui ce-a trădat
pe Creatorul lumii, pe Împărat.
Dar cei ce-s morți minciunii, în Adevăr sunt vii,
făcându-se de-a pururi ai Domnului copii.
Ei se înalță cu Hristos din moarte
și se zidesc pe veci în filele de Carte,
căci au călcat pe Calea lui Iisus
și Calea aceasta drept în Cer i-a dus,
acolo unde-i Viața fără moarte
și Adevărul viu născut în Carte,
în Cartea cea numită a Vieții
la care Mielul sfânt i-a rupt pecetii,
căci s-a-mbrăcat în moarte ca-ntr-o haină
și s-a-nălțat de-acolo-n mare taină.
Astfel în noi Viața va rămâne
transfigurată-n Vin, transfigurată-n Pâine,
iluminând mai pură și mai clară,
cu toată veșnicia în afară,
să poată crede oricine va citi
și pe Hristos în sine-L va primi.

(2000)

DĂ-MI, DOAMNE; IARĂȘI HARUL POEZIEI!

Lui Arghezi

Dă-mi, Doamne, iarăși harul Poeziei,
să nu fiu singură în miezul veșniciei,
să-Ți fiu alături și să-mi fie bine,
căci și eu sunt fărâmbă, duh din Tine,
și eu sunt cer spălat în lungi suspine,
căci și la mine Îngerul Tău vine
atunci când nu visez și nu-l aștept,
vine și-mi bate cu lumina-n piept
și-mi spune blând și-mi spune înțelept:
E timpul, dragă, să te duc la El,
căci porți pe suflet caldul Lui inel.
Dar nu te teme, Duhul Lui cel pur
te va-mbrăca în limpede azur,
te va lăsa să-L vezi cu ochii minții
și să-ți atingi cu sufletul părinții:
Tatăl și Fiul și Duhul Care-s Una,
purtând pe creștet Iubirea drept cununa.
Și tot atunci vei face cunoștință
cu cea mai din adânc a ta ființă
și pace fi-va iar în cerul tău cel viu,
doar te-a-mpăcat cu Tatăl blândul Fiu
și te-a-nălțat în cel mai pur văzduh
Pasărea albă, Sfântul Duh,
căci pentru El Cuvântul e deplin
acum, de-a pururi și în veci. Amin.

(1980)

CUVINTE COBORÂTE DIN CER

Se revarsă cuvintele coborâte din cer,
îmi umplu ființa cu duh și cu har.
Cineva încearcă să-mi ascundă chipul.
Cineva încearcă să-mi poarte trupul în lume,
cineva vrea să locuiască în mine,
să mi se substituie,
să gândească-n locul meu, să iubească-n locul meu,
să trăiască-n locul meu,
chiar dacă știe că Tu, Doamne,
ești singurul locatar al sufletului meu.
Șerpilor îmi caută urma, dar eu sunt în văzduh,
gravidă de cuvintele coborâte din cer,
eu sunt în văzduh, otrava voastră nu mă atinge.
Cei care m-ați ucis nu m-ați ucis.
Cuțit de argint în inima focului.
Sunt inima focului, nu m-ați ucis.
Celulele mele nu putrezesc niciodată.
Sunt spirit din creștet în tălpi,
sunt zidită din cuvinte coborâte din cer,
cuvinte care niciodată nu mint
și niciodată nu pier.
Așa zise îngerul care locuia în mine,
fără remușcări și fără rușine
și care, brusc, se transformă într-o flacăra
și spintecă văzduhul instantaneu.
Era îngerul ori, poate, eram chiar eu,
înălțându-mă ireversibil
spre gloria sfântă a Numelui Tău.

(1980, publicat prima oară în revista
on-line „Luceafărul Românesc”,
aprilie 2008 și în Antologia „Noul
Orfeu”, aprilie 2008)

SĂRUTUL ÎNVIERII DĂRUIT DE IISUS
(Replică polemică dată poemului precedent)

Cuvântul tău - zise îngerul catapultat în trupul meu –
nu-i decât mârtoagă cu aripi de pegas,
iepure cu blană de leu,
fugărit de ogari în păduri,
umilit de aplauze sub cupolele cercului.
Viața ta – zise același înger care în mine se ascundea –
e flamură prevestitoare de rău,
argument al morții cotidiene,
plâns fardat în zâmbete multicolore,
traversând haloul imaginației
în dâra unui curcubeu derizoriu.
Moartea ta – zise Duhul
însămânțat în sângele și-n carnea mea –
este adevărata ta naștere-n Cer,
glorie invidiată de îngeri,
ecou al iubirii ce ți-a fost refuzată
aici, pe Pământ.
Moartea ta – viață fără sfârșit și fără de pată,
lumină ce nu cunoaște apus
și nu poate fi îngenuncheată,
sărutul învierii dăruit de Iisus.

(1988, publicat prima oară în revista
on-line „Luceafărul Românesc”,
aprilie 2008 și în Antologia on-line
„Noul Orfeu”, aprilie 2008)

ÎNTREBARE CĂTRE CEL DIN CUVÂNT
*(Se dedică aceluiași Arghezi,
neobositul căutător de Dumnezeu)*

Cuvânt miraculos, cine Te-a născut?
Cum ai țâșnit ca dintr-o țeavă de pușcă
din bolta minții direct în așternut?

În așternutul alb al hârtiei pure,
cea izbăvită prin jertfa de pădure,
pădurea prin care Tu Însuți ne vorbești,
Cuvânt care pe lemn Te răstignești,
izvor etern al Vieții nelumești.

Cuvânt cu mireasmă de Paradis,
cum ai devenit realitate din vis?
Din apă curgătoare cum Te-ai făcut foc
și din mișcare – stare pe loc?

Din moarte – Viață și din Viață –moarte?
Cine Te-a presat ca pe-o floare-n ierbar
în această premonitorie carte
pe care Ți-o dedic, Doamne, iară și iar?

(1990)

NUMAI DUMNEZEU

Numai fructul mărului își poate aminti
mireasma florii de măr din care a răsărit.
Numai cerul gurii noastre își poate aduce aminte
gustul și aroma cu care s-a împărtășit.

Numai Dumnezeu, Cel Care ne-a zidit,
scriind înlăuntrul nostru poeme de iubire,
numai El, Care ne e Tată și Mire,
ne poate citi din scoarță în scoarță,
adică din naștere în moarte
și-așa mai departe.

Numai Ochiul Lui care ne-a zămislit
ca pe o ploaie de lacrimi
în această Vale a Plângerii
ne poate privi, fără să se usuce,
iubindu-ne la infinit.

(1988)

ÎN TIMP CE LOCUIEȘTI CHIAR ÎN INIMA MEA

O mie de ochi magnetici în carnea mea înfloresc.
Nervii mi se aud vibrând sub pielea subțiată.
Unde începe și unde sfârșește calvarul?
Doar Tu poți ști,
doar Tu cunoști adevărul, locatarul
Numelui Tău.

O mie de ochi magnetici
prin care privesc și sunt privită.
Circulă poemele alerte
până la celălalt capăt al firului.
Lipită de receptor,
o ureche absentă absoarbe totul.

Sub pielea acestui poem orb,
o mie de ochi magnetici înfloresc
care doar pe Tine Te pot zări
o fracțiune de secundă,
în timp ce locuiești,
înconjurat de veșnicie,
chiar în inima mea.

(1981)

DRAGOSTEA MEA CĂZUTĂ DIN CER

Dragostea mea picată din lună,
dragostea mea cu miros de căpșună,
sufletul meu te-a născut într-o zi
din acuplarea verii toride
cu tinerețile mele târzii,
dragostea mea fără speranță,
dragostea mea ce nu-mi aparții.

Câte-ai putea să spui celor morți,
câte-ai putea să spui celor vii,
dacă o singură frază ai rosti
dragostea mea trasă la sorti
de îngerii vii, de îngerii morți.

Pe așternutul de stele, fierbinte,
sufletul meu te-a născut într-o noapte
din acuplarea tăcerilor coapte,
dragostea mea zăvorâtă în minte,
dragostea mea înviată din moarte.

Câte-aș putea să-ți dau și să-ți cer,
câte-aș putea să-ți spun și să-mi spui,
dragostea mea căzută din Cer,
dragostea mea și-a nimănui.

(2000)

IMPONDERABIL

La o privire mai atentă, puteți observa
cum dorm strivite idei între litere
aidoma florilor presate
între filele cărților.

Bunul Dumnezeu mi le-a dictat,
iar eu le-am lăsat să alunece
în spațiul imprecis dintre vorbe,
în vreme ce gândul retezat
mai plutește o clipă în aer,
imponderabilă frunză
în indiferența văzduhului.

(Publicat prima oară în revista
„Caligraf”, aprilie 2006, apoi în
revista on-line „Luceafărul
Românesc”, aprilie 2008 și în
Antologia on-line „Noul Orfeu”,
aprilie 2008)

CATEDRALA

Am câte o piatră prețioasă în fiecare ochi,
o piatră șlefuită cu mai multe fațete.
În fiecare fațetă lumea îmi apare altfel oglindită,
astfel încât trăiesc în mai multe universuri deodată.
În memorie port o catedrală gotică;
în fiecare turn visează câte un înger vagabond.
Din când în când prin găurile acoperișului
picură câte o lacrimă din ochiul lui Dumnezeu.
În creier am un triunghi,
iar în triunghi mi-a înflorit un ochi violaceu.

(1981)

DUMNEZEU E BUN CA PÂINEA CALDĂ

Dumnezeu e bun ca pâinea caldă.
L-am gustat și e bun.
Moartea nu mai are curaj,
n-are puterea să mă piardă,
nu mă mai vizitează,
ocolește locul în care poposesc.

Bunul Dumnezeu și cu mine,
amândoi prieteni cu veșnicia,
am plecat din lume și ne-am călugărit
lângă apa duminicii fără prihană.

(2000)

UN ÎNGER A STRIGAT ÎNLĂUNTRUL MEU

Un înger a strigat înlăuntrul meu.
Bolborosea silabe de-nceput de lume,
auzeam distinct doar un singur nume.

Numele acela nu se poate spune,
este taina lumii născute din hău
prin puterea sacră a Duhului Tău,
Numele acela-i Nume fără nume.

Nu este rostit nici măcar de îngeri.
Prin jertfa de Tine, blânde Împărate,
în Cuvântul sacru doar Tu singur sângeri,
ridicând prin moarte lumea din păcate.

(2000)

STĂTEAM ÎN INIMA TA

Stăteam în biserica Ta,
îngenuncheată în lacrimi până la brâu.
Afară era viscol, afară era desfrâu
și prietenii – foștii – mă huiduiau,
și prietenii – foștii – mă blamau,
mă înjunghiau din pricina Numelui Tău
în care mă refugiasem
din viscolul de-afară, din desfrâu.
Stăteam în biserica Ta
ca-ntr-o inimă fierbinte și nemuritoare.
Afară era viscol, era desfrâu,
afară se murea încet, dar sigur.
Însă eu stăteam în inima Ta
și înviam, neîncetat înviam
împreună cu toți cei
ce s-au refugiat în ea.
Ca-ntr-o biserică stăteam în inima Ta
și nu mai plângeam
și eram vie pentru totdeauna.
Stăteam în inima Ta
Preabuna.
Ce pace era în ea, ce bine!
Câtă lumină, cât senin
era în Tine, Doamne,
amin.

(Publicat prima oară în revista
„Caligraf”, aprilie 2006)